

FOAIE PAROHIALĂ

săptămâna 26 august - 1 septembrie 2018

Parohia „Sfântul Gheorghe”

Oradea, str. Louis Pasteur, 26

www.parohiasfantulgheorghe.ro

Pr. Olimpiu: 0722/450.013; Pr. Ioan: 0762/698.455

Sărbătoare

Tăierea Capului Sfântului Ioan Botezătorul

miercuri, 29 august 2018; ora 11.00 Sfânta Liturghie

RUGĂCIUNE

O, Mergătorule înainte al Domnului și Botezătorule al lui Cristos, mari și multe sunt vredniciile date ție de la Dumnezeu, fiindcă tu de proorocii cei vechi ai fost proorocit.

Tu, după făgăduința și proorocie îngerească, te-ai și născut. Numele tău prin cuvântul Arhanghelului Gavriil mai înainte s-a vestit; a ta numire cu minunea dezlegării limbii tatălui tău s-a pecetluit.

Tu, din copilarie, în pustie ai viețuit și, ca o pasăre a cerului, desăvârșit neagoniseală ai iubit, cu aguridă și cu miere sălbatică te-ai hrănit.

Tu ai fost crinul cel cuvântător al văilor și al pustiilor, care în loc de podoaba hainelor, cu darul cel de sus îmbrăcând trupul tău, cu peri de cămilă l-ai acoperit.

Tu ai fost glasul care a strigat în pustie și calea Domnului o ai pregătit.

Deci, pentru toate aceste vrednicii și daruri, mulțimea popoarelor creștine te socoteste pe tine ca pe un mare prieten al lui Dumnezeu, care ai mare îndrăzneală către El. De aceea și eu, smeritul și mult păcătosul, cu multă evlavie, cu durere de inimă și cu lacrimi, te rog pe tine, dumnezeiescule Ioane Proorocule, să-mi fii mie, păcătosului celui nemernic și cu totul neputincios, mare apărător și grabnic izbăvitor de toate ispitele și încercările acestea ale vieții de acum.

Și așa, prin mijlocirea sfințelor și preaputernicelor tale rugăciuni, să dobândesc mila lui Dumnezeu și a Mântuitorului nostru Isus Cristos în ceasul cel de pe urmă al sfârșitului meu. Amin!

Cu ocazia aniversării zilei dumneavoastră de naștere: **Ana Maria Scurt** în numele comunității Parohiei Greco-Catolice „Sfântul Gheorghe”, vă dorim sănătate, fericire și bucurii. Preoții parohiei vor celebra o Sfântă Liturghie, în ziua aniversării.

Via și simbolul ei

(...) Pe drept cuvânt, Evanghelia îi mustră pe cei care doresc numai să înmulțească averile lor, în defavoarea semenilor. Să nu uităm că Sf. Francisc de Assisi și-a trăit viața abandonând totul și încrezându-se numai în Domnul! Aceasta este calea care duce la mântuire! Iar creșterea economică este inutilă, dacă relațiile inter-umane de bunățate și pace dispar.

Faptul că ne încredem în lucrurile trecătoare pe care le căutăm încontinuu, dovedește cât de mult ne-am înșelat cu privire la sensul adevărat al vieții noastre și cât de mult neglijăm fericirea noastră veșnică, riscând ca Împărăția să fie luată de la noi și dată altora, care vor aduce roadă multă.

Fraților! Nu putem interpreta această pericopă doar cu privirea ațintită la trecut, ca și cum ar fi adresată numai poporului Israel. Deoarece istoria mântuirii merge înainte și ne privește, pericopa referindu-se și la noi. De fapt, Domnul ne-a făcut și continuă să ne facă multe daruri. Îi mulțumim pentru ele? Nu trebuie să uităm că darurile Domnului sunt exigente, deoarece Cel care dă tot, așteaptă recunoștința totală de la celălalt, iar în măsura în care omul este recunoscător și își împlinește menirea pe pământ, va ajunge în veșnicia fericită din cer.

Să nu uităm că adevărata credință – dincolo de rugăciune, post, pioșenie – trebuie să se traducă în fapte de iubire, de milostenie și în solidaritate față de aproapele. Să privim la Maria – via perfectă pe care stăpânul a plantat-o – și să învățăm de la ea, să-L răsplătim pe Domnul ascultând de voia Sa, în mod special, permițându-I Mântuitorului, să pună tot mai mult stăpânire pe viața noastră.

În acest sens ne putem întreba dacă “producem” roadele pe care Domnul le așteaptă de la noi... sau Îi trădăm așteptările? Fiecare act de bunățate, chiar dacă este mic, fiecare împlinire a datoriei, fiecare rugăciune sunt tot atâtea roade cu care putem umple “coșul nostru” pentru a-L dăruia Domnului.

Cuvintele acestei Evanghelii, Isus le pronunță în ultima Sa săptămână de viață. Sunt un fel de sinteză. Implică faptul că cel care ascultă, cunoaște toată Evanghelia până aici, dar și Vechiul Testament. Cunoscând că Isus a venit în numele iubirii, al bunătații, al vindecării... pentru a ne oferi plinătatea vieții, dar văzând cum este încontinuu refuzat, ne punem întrebarea: oare și noi Îl respingem? De ce? Nu este destul de bun? Ne-a mințit? Ne-a înșelat? Oare nu ne-a vindecat, iertat, săturat și luminat? Oare nu-L acceptăm numai pentru că ne spune adevărul? Ce mai trebuie să facă Isus pentru ca să câștige încrederea noastră și să pătrundă în inimile noastre? Problema este Isus... sau suntem noi? Suntem noi cei care nu vedem binele pe care ni-l fac cei de lângă noi, care ne ajută și ne susțin, dar suntem iuți în a-i critica? Nu vedem ceea ce avem, dar încontinuu ne plângem de ceea ce ne lipsește... Numai când o persoană moare, înțelegem cât de importantă era, cât ne iubea și cât de mult ne lipsește. De ce să nu ne dăm seama de aceste lucruri, înainte ca cei dragi ai noștri să moară? Trebuie să moară, ca numai după aceea să înțelegem cât erau de importanți? (...)